

STC 194/2016, de 16 de novembre

La determinació dels sectors de reposició d'efectius en una Llei de Pressupostos Generals de l'Estat no afecta l'organització interna d'una administració autònoma (accés al text de la sentència)

Un govern autòmic va impugnar diversos preceptes de la *Ley 17/2012, de 27 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para el año 2013*. **Respecte de l'ocupació pública**, dos van ser els motius que van dur-lo a sol·licitar un pronunciament per part del TC: **l'establiment d'una taxa de reposició d'efectius del 10% i els sectors de reposició**; i la **prohibició de realitzar aportacions a plans de pensions i ocupació**.

Quant al primer, el govern autòmic **no qüestiona el fet que establir una taxa de reposició d'efectius s'empari**, des del punt de vista de les competències de l'Estat, **en els arts. 149.1.13 i 156.1 de la Constitució (CE)**. **No obstant això, la relació detallada sobre quins són els sectors de reposició és de tal intensitat que afecta la seva organització interna, sense que sigui possible enquadrar-la en les competències de l'Estat**. A més, els objectius de política general en què es basa la norma han de ser en tot cas globals, el que s'hauria d'harmonitzar amb una previsió que fes flexible i permetés la intervenció de la comunitat autònoma en la determinació dels sectors de reposició.

El TC no acull aquesta tesi i considera que no es vulneren les competències autònòmiques, pels arguments següents:

- Amb caràcter previ, manifesta que la qüestió s'ha de resoldre tot i que la norma va esgotar la seva vigència en tractar-se d'una llei de pressupostos. Afirmar que **el que resol en aquesta sentència és una impugnació de tipus competencial, de manera que allò rellevant rau en si perviu el conflicte de competències** més que els concrets efectes de la norma. Com **entén que sí hi ha aquesta pervivència** i que similars regulacions s'han reiterat en lleis de pressupostos generals posteriors, s'ha d'afirmar la subsistència del procés constitucional.
- Tant des del punt de vista formal com material, el precepte impugnat té caràcter bàsic. La norma es va dictar en exercici de la competència d'ordenació general de l'economia (art. 149.1.13 CE) i en virtut del principi de coordinació de l'autonomia financera (art. 156.1 CE). **La STC 178/2006 ja va determinar la validesa de la limitació de les ofertes d'ocupació pública per a totes les administracions mitjançant aquesta tècnica**.
- No pot negar-se que la norma estableix una limitació de sectors per als quals es fixa una taxa de reposició i que, per tant, s'ofereix un marge de desenvolupament autòmic menor que l'examinat a la STC 178/2006. Però **no hi ha vulneració de la competència, atès que els sectors de reposició s'assenyalen de manera àmplia i és possible acumular a d'altres dels sectors la taxa no esgotada en un o d'altres de tots ells**. A més, aquesta fórmula no predetermina un resultat singular.

Pel que fa a la segona impugnació, per l'evident similitud amb allò resolt a la STC 215/2015 (de la qual també hi ha un resum a l'apartat "sentències" del CEMICAL), es remet als raonaments que va efectuar en el seu moment: no es produeix afectació de la competència autònoma.